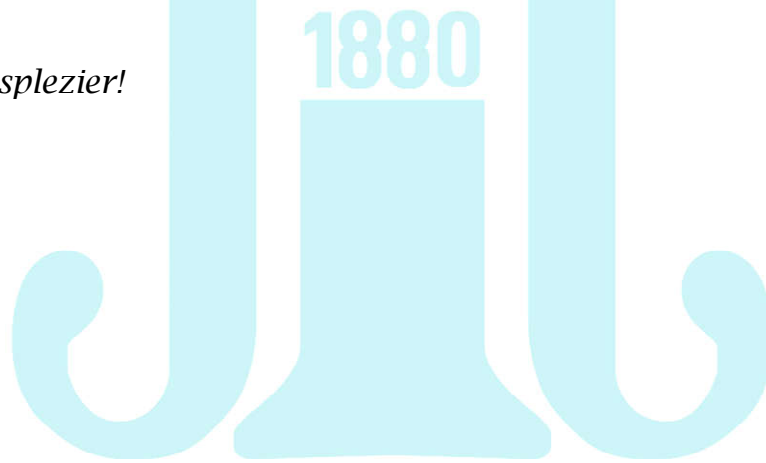

Even uw aandacht...

*Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.
Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het
mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.
Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige
toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van
boekjes voor opvoering beslist.*

Veel leesplezier!

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen

www.toneelfonds.be

EIGEN SCHULD IS GOUD WAARD

Klucht in drie bedrijven

door

PIET DE VRIES

Bewerkt

door

HARMEN KRAMER

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.

Tel: 072 - 5 11 24 07

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

PERSONEN:

Dirk Dompeling	45-60 jaar
Diny Dompeling	45-60 jaar (zijn vrouw)
Joke Dompeling	18-30 jaar (dochter)
Olga Dompeling	18-30 jaar (dochter)
Henk	18-30 jaar (heeft verkering met Joke)
Harry Bakker	45-60 jaar (postbode)
Pien Doornbos	45-60 jaar

EERSTE BEDRIJF

(Als het doek opgaat is het toneel leeg. Door de zijdeur komen Dirk Dompeling en zijn schoonzoon Henk op. Henk prijst het huis de hemel in, iets wat Dirk graag hoort)

HENK: Dit is het dus.

DIRK: Ja, dit is het dus! Daar word je stil van, hè! Is het niet een juweeltje? Heb ik iets te veel gezegd?

HENK: *(loopt door de kamer naar het zijraam)* Nee, Dirk, eerlijk gezegd, heb je nog veel te weinig gezegd. Wat een ruimte en wat een mooi uitzicht. Een sprookje. Tjongejonge, je hoeft je hiermee niet bekocht te voelen. Een huis uit duizenden.

DIRK: Zo mag ik het horen!

HENK: Wat kan een mens nog meer wensen!

DIRK: Ja, Henk, oma zou zeggen: m'n kindje, m'n kindje, wat wil je nog meer?

HENK: Eigenlijk kan je van zoiets alleen maar dromen.

DIRK: Tja, en dat alles voor zo weinig geld, voor een appel en een ei, zal ik maar zeggen. De wonderen zijn de wereld nog niet uit.

HENK: Ja ja! Dat moet ik geloven zeker! Wie verkoopt er nou zo'n kasteel voor een appel en een ei?

DIRK: Geloof je me niet? Dan zal ik je eens wat vertellen. Vind je twee ton teveel?

HENK: Ja, dat zal wel. Je probeert mij voor de gek te houden, maar daar trap ik niet in.

DIRK: Het is toch echt zo! Twee ton, niets meer en niets minder.

HENK: Twee ton? Tweehonderdduizend? Alles erop en eraan?

DIRK: Ja, geen kosten koper en al die flauwekul. Tweehonderdduizend euro. Als je me nog niet gelooft, wil ik je de koopakte wel laten zien. Over dit soort zaken maak ik geen grappen.

HENK: Nee nee, laat maar, maar het is niet te geloven. Het is een schijntje. Ik zelf dacht dat het minstens het dubbele waard zou zijn. Zoveel ruimte, zoveel vrijheid en bovendien gelegen aan het meer. Een geweldige plek.

DIRK: En dat alles voor het luttele bedrag van zegge en schrijve tweehonderdduizend euro.

HENK: Of je bent een zeer geslepen zakenman of de makelaar is een eerste klas loser! Eén van de twee.

DIRK: Hou het maar op het eerste. Een lot uit de loterij, dacht ik. En zo zie je maar, niet al het moois hoeft van ver te komen of veel

te kosten.

HENK: Het is omdat ik geen pet draag, maar anders zou ik hem af doen.

DIRK: Eerlijk gezegd, ben ik er ook niet een klein beetje trots op, maar heel erg.

HENK: Ze kunnen jou wel om een boodschap sturen!

DIRK: Ik neem geen genoegen met het eerste de beste rijtjeshuis waar de overburen je de hele dag bekluren vanachter de lamellen.

HENK: Gefeliciteerd. *(geeft hem de hand)* Dit is wat je noemt 'een buitenkansje'. Hoe heb je het weer voor elkaar gekregen?

DIRK: *(trots, bijna eigenwijs)* Och, wat zal ik zeggen, gewoon een kwestie van instinct, dat is het hele eiereten. Je moet zo'n makelaar niet laten merken dat je het huis dolgraag wil hebben. Nee, je moet hem om de tuin leiden, dat drukt de prijs behoorlijk. Je moet dus zeggen dat dit niet het huis is wat je zoekt. Het is zelfs zo: Als je het goed wil doen, moet je het huis afvallen. Want de prijs die zo'n makelaartje in gedachten heeft, is altijd veel te hoog, daar kan je gerust van uitgaan. Nu viel mij de vraagprijs nog niet eens tegen, maar je moet durven afdingen. De poot stijf houden, zal ik maar zeggen. En je moet weten hoe ver je kan gaan. Nou! Op dat gebied hoeft niemand mij iets te leren.

HENK: Tjongejonge, ik krijg het er nu al warm van. Wat lijkt me dat spannend.

DIRK: Dat is het ook, maar op die momenten ben ik op m'n best. Ik dacht, ik laat mij niet inpakken door de eerste de beste makelaar. *(Dirk gaat zo op in zijn verhaal, dat hij niet heeft gemerkt dat zijn vrouw binnenkomt)*

HENK: En wat gebeurde er toen?

DIRK: Nou, het is allemaal precies zo gegaan zoals ik dat wilde. Hij moest behoorlijk naar beneden met de prijs, zal ik je zeggen.

DINY: Hoor hem, had ik het niet gedacht. Dirk is weer zo trots als een pauw.

DIRK: Ik trots? Hoe kom je erbij?

DINY: Ik kan het ruiken, het stinkt hier naar eigendunk. Je kletst die jongen de oren van zijn kop.

HENK: Ik vind dat de bezitter van dit kasteel, op deze prachtige plek, gerust wel een klein beetje trots mag zijn.

DINY: En jij moet hem nog naar zijn mond praten ook. De stank wordt ondragelijk.

DIRK: Ere wie ere toekomt.

DINY: Als ik jou was, zou ik maar een beetje inbinden. Wie hoog

klimt, kan diep vallen.

DIRK: Voor het schijntje wat ik hier voor heb moeten neer tellen, kan je niet eens een buil vallen.

DINY: Hou nou alsjeblieft eens op met opscheppen, de ramen beslaan ervan.

HENK: Het is niet te geloven. Volgens mij is het huis minstens het dubbele waard. Het is echt voor een appel en een ei. Dat meen ik echt, Diny. Eerlijk gezegd, ik zou het zaakje niet eens vertrouwd hebben.

DINY: Wat bedoel je?

HENK: Nou, ik bedoel bij wijze van spreken. Het is immers een koopje.

DIRK: Ik ben blij dat te horen, nou hoor je het ook eens van een ander. En bedenk wel, Diny, het is allemaal van ons. Maar ik kan het zelf ook maar nauwelijks geloven.

HENK: Dat geloof ik onmiddellijk.

DIRK: Ja, echt Henk, ik denk soms wel eens: je droomt Dirk, en je wordt wakker en dan zit je weer in het rijtjeshuis midden in de stad. Geen tuin, geen uitzicht op het meer, en ga zo maar door. Ja, echt, dan denk ik: Dirk je moet dit wel dromen, het is te mooi om waar te zijn. (*kijkt Henk aan*) Henk, ga eens op mijn tenen staan.

HENK: Ikke moet wat?

DINY: Dirk op zijn tenen gaan staan. En ik zou het maar snel doen voor hij zich bedenkt. Grijp je kans. Stamp er eens flink op, hij moet het goed voelen. (*Henk doet het*)

DIRK: Au....au...verdorie, kon het niet wat voorzichtiger?

HENK: Je vrouw wilde het zo.

DIRK: Maar ondertussen ben ik nog steeds in de kamer van het mooie huis aan het meer en daar was het mij allemaal om te doen.

DINY: En waar het mij om was te doen, zal ik je nu vertellen. Het moet nou eindelijk eens afgelopen zijn met die dagdromerij van jou. Zo langzamerhand weten we allemaal wel hoe slim je bent, wat voor een goede slag je hebt geslagen en dat je er maar niet genoeg van kan krijgen.

DIRK: Je wilt het allemaal tegenspreken?

DINY: Helemaal niet, maar er moet nou ook weer eens wat gebeuren. Kijk eens naar buiten, daar staat een immense verhuiswagen boordevol met spullen en die moeten er allemaal uit. Want ook al is het nog zo mooi hier, zo wil ik hier niet wonen.

HENK: Zijn ze er nu al?

DIRK: *(heeft door het raam in de tuindeur gezien en doet de deur open)* Jazeker, Henk, kom, we moeten aan de slag.

HENK: *(draait zich nog eens om als hij in de opening van de tuindeur staat)* Tweehonderdduizend euro, het is niet te geloven.

DINY: Maak dat je wekomt voordat ik jóúw tenen plat wals. Tjonge jonge, is het jou ook al naar je hoofd gestegen? *(loopt de kamer weer in en droomt ook weg)* Nou ja, ik kan ze ook niet helemaal ongelijk geven. Het is ook een lot uit de loterij, wie had dit ook maar durven hopen.... *(komt tot zichzelf)* Kom op, Diny, je bent nou geen haar beter dan die mannen. *(loopt langs de plinten om te controleren of het huis schoon genoeg is)* Ook dat valt niet tegen. Dat mens heeft flink haar best gedaan. Als eerste zal ik de gordijnen ophangen, want zo zonder is het wel erg open en bloot en ik wil niet dat iedereen hier zomaar naar binnen kan gluren. *(loopt weer naar het raam)* Welnee, dat is hier ook helemaal niet nodig.... nou ja een smal strookje, om het af te leren, zal ik maar zeggen. *(Dirk en Henk komen op met een tafel of wat anders als het toneel te klein is)*

DIRK: Zeg het maar, schat, waar moet deze staan. Je kan nu nog kiezen.

DINY: Dat weet ik nog niet, zet eerst maar ergens neer.

HENK: Zo mag ik het horen. Zet maar neer. Geen getreuzel, maar aanpakken.

DIRK: Wij doen vandaag rustig aan, hoor. Alles komt op z'n pootjes terecht.

DINY: Als jullie een doos met gordijnen tegenkomen, dan wil ik die graag meteen hebben.

DIRK: Wat krijgen we nou, je wilt ons uitzicht toch niet verknoeien met die oude vodden?

DINY: Jawel, ik wil niet dat Jan en alleman hier naar binnen kan gluren.

DIRK: Jan en alleman? Mens, wie kan ons hier zien?

DINY: Haal die gordijnen eerst maar eens op. Als wij overal over moeten bekvechten, dan zijn we volgende week nog niet klaar. Als jullie die auto leeg halen, zorg ik voor de rest.

DIRK: Kom Henk, niet tegenin gaan, ik ken dit. En als ze zo doet kan je maar beter met een wijde boog om haar heen lopen. *(af)*

JOKE: *(komt op met een doos)* Waar moet dit naar toe mam?

DINY: Wat zit er in?

JOKE: Weet ik veel, misschien wel konijnen. *(schudt met de doos, het aardewerk rammelt)* Nee, volgens mij is het aardewerk.

DINY: Doe alsjeblieft wat voorzichtiger. Bij jou kan het ook nooit

gewoon.

JOKE: Dat valt best wel mee, maar waar kan ik het voorzichtig neergooien?

DINY: Probeer eens in de keuken. En gebruik je ogen in het vervolg, je kan toch wel lezen wat er op de doos staat?

JOKE: *(kijkt eventjes)* O, ik zie het. Maar die K kan zoveel betekenen.

OLGA: *(komt op met een doos en zet die zomaar ergens neer)*

DINY: Moet die hier zijn?

OLGA: Ja, hij zat in elk geval in de verhuishwagen, dus ik dacht: die is vast van ons.

DINY: Dat bedoel ik niet, slimpie. Moet die naar de kamer? Kijk eens wat er op de doos staat.

OLGA: SK.

DINY: Juist. En wat betekent dat?

OLGA: Weet ik veel? Sinterklaas?

DINY: Wat is mevrouw weer leuk. Gek word ik af en toe van jullie. Slaapkamer, uilskuiken. En breng het daar maar meteen naar toe. Bezorg ons geen dubbel werk. Snap je dat?

OLGA: Oké, slaapkamer. *(loopt naar de deur met de doos)* Wie zijn slaapkamer?

DINY: Verdorie, je hebt gelijk. Dat hebben we er niet opgezet.

OLGA: Dat is niet zo slim 'uilskuiken', ik zoek er wel één uit.

DINY: Zet eerst maar op de grote slaapkamer neer, dan zien we straks wel weer verder.

OLGA: Goed, maar dat betekent wel dubbel werk.

DINY: Uit mijn ogen, bijdehante tante. Ik kan niet overal aan denken. *(Olga af door de zijdeur, terwijl Dirk en Henk door de tuindeuren opkomen met een bank)*

HENK: En waar moet deze naar toe, Diny?

DIRK: Dat doet er niet toe, joh. Zet hem maar zolang op de tafel, dan staat hij niemand in de weg en als we weten waar die moet staan dan pakken we hem zo weer op.

HENK: Slim van je, Diny, maar dat je slim bent hoeft niemand je meer te vertellen. *(willen de bank op de tafel zetten)*

DINY: Zijn jullie nou helemaal! Zet dat ding maar hier neer. *(doen dat)* Goochemerds!

DIRK: Ik begrijp dat dat z'n plek wordt?

HENK: Ja, die hoeft niet nog eens verhuisd te worden. En hier zijn de gordijnen. Slim, hè? Vind je ook niet? *(beiden af, in ganzenpas)*

JOKE: *(komt op met een doos)* Hier staat een levensgrote K op, die moet dus hier zijn, dacht ik zo.

DINY: Mooi niet dus, dat is de K van keuken, dat heb ik je net nog gezegd.

JOKE: Wat dom, alweer mis. Mam had er op moeten zetten 'K is Keuken'. Nu lijkt het wel een spelletje. (*wil af, maar draait zich nog één keer om*) Wat is dan de Kamer?

DIRK: WK, met WK van woonkamer, gesnopen?

JOKE: Ja, nu wel, maar als ik had moeten raden wat WK betekent dan had ik er Wereld Kampioenschappen van gemaakt. En van de K had ik geen Keuken gemaakt, maar Koffie.

DINY: Als dat geen hint is dan weet ik het niet meer. Ga maar naar de K en zet maar water op voor de K.

DIRK: (*Dirk komt op met een kale staande schemerlamp. Henk draagt de kap op zijn hoofd*) Hoorde ik daar iemand praten over koffie? Zo mag ik het horen, we komen net op tijd.

DINY: Ik heb Joke alleen gevraagd water op te zetten, jullie moeten maar afwachten wat ze er van maakt, nog even geduld.

HENK: In zo'n watersportcentrum hoort de koffie altijd klaar te staan, of heb ik dat mis, Dirk?

DIRK: Nee, maar niet iedereen hoeft dat te weten. Het hoeft hier geen aanloophuis te worden.

DINY: Watersportcentrum, hoe kom je daar nou bij?

DIRK: Maar hij heeft wel gelijk. We slijten ons verdere leven in een watersportcentrum. Het hele jaar door dat vakantiegevoel, wat moet dat heerlijk zijn. Het is hier een paradijs voor een watersporter. Zeilen, zwemmen, surfen, noem maar op. Alles kan. Wat kan een mens nog meer wensen.

HENK: En vergeet het vissen niet.

DIRK: Inderdaad, vissen, dat had ik eigenlijk als eerste moeten noemen. (*hij houdt de poot van de schemerlamp vast alsof het een hengel is*) Zie je het al voor je, Diny? Jij en ik bij zonsondergang aan de oever van het meer met een hengeltje.

DINY: (*wijst naar de lamp*) En als de zon onder is, doe jij de lamp aan, begrijp ik.

HENK: (*heeft geluisterd naar het verhaal van Dirk en staat net als een meeuw te stampen op de vloer*)

DIRK: (*tegen Henk*) Wat doe jij nou, is er iets niet in orde?

HENK: In zoek wormen.

DIRK: Wormen zoeken? Hier? Ik vrees dat je lang moet stampen voordat je een worm hebt gevonden.

HENK: Dat geeft niet. Jij vangt hier toch ook geen vis?

DINY: Als ik jullie zo bezig zie, lijkt het werk er al op te zitten, maar dat is natuurlijk nog lang niet zo.

DIRK: Je hebt gelijk, we moeten weer aan het werk. Neem van mij aan, Henk, op het moment kan ik hele wereld aan. *(hij slaat Henk op zijn schouder)*

HENK: Ik merk het. *(af)*

OLGA: *(komt weer op met een doos. Dit mag natuurlijk dezelfde zijn)*
Is de koffie al klaar, mam?

DINY: Daar wordt hard aan gewerkt. Ik heb Joke gevraagd water op te zetten. Waar ben jij mee bezig?

OLGA: Met het beddengoed. We hebben straks een lange nacht verdiend, dacht ik zo. Ik ben nu al zo moe als wat. Maar ik wil graag weten wat jullie slaapkamer wordt en wat er voor ons overblijft.

DINY: Wij nemen de grote slaapkamer boven en welke kamer jullie willen moeten jullie maar uitvechten.

OLGA: Ah, mooi zo, dan wil ik graag deze kamer beneden hebben. *(wijst naar de deur links voor)*

DINY: Dat is waar ook, daar is nog een kamer. We zijn rijker dan ik dacht.

OLGA: Dan breng ik mijn spullen daar gauw naar binnen. Wie eerst komt, eerst maalt. *(zet de doos voor de deur neer. Joke heeft het laatste net nog gehoord)*

JOKE: Wat hoor ik, heb jij die kamer ingepikt?

OLGA: Ja, dat heb je goed gehoord, die is van mij.

JOKE: Ja, dat zou je wel willen. Maar dat kan je mooi vergeten, want ik heb die kamer mij al heel lang geleden toegeëigend.

OLGA: Oja! En sinds wanneer heb jij het hier voor het zeggen? Jij moet niet denken dat je hier zo maar de baas kan spelen. Pa en ma zijn er ook nog en toevallig heeft mam mij net deze kamer toegewezen.

DINY: Ho ho, wat zullen we nou beleven.

OLGA: Vraag het mam maar. Ja, toch mam? Sorry, Joke, maar je vist achter het net. De kamers zijn net verdeeld en nota bene ook nog door iemand die er alles over te zeggen heeft.

JOKE: Maar dat is niet eerlijk. Ik heb niet eens de kans gehad om te zeggen welke kamer ik graag hebben wil. We hadden er op z'n minst om kunnen loten. Jij bent een kreng, een...

DINY: Och och, wat een heisa om een kamer. Het lijkt wel of er maar één kamer is in dit huis. Als jullie er nog langer ruzie over maken, neem ik hem..

OLGA: Dat is niet eerlijk, mam heeft hem mij al beloofd.

JOKE: Ik vraag het aan pa. Dan ben ik jou lekker voor. En pa de baas.

DINY: Dat zou pa wel willen. In huis is moeders wil wet. Wat er buitenshuis gebeurt is een zaak van pa.

OLGA: Je hebt het gehoord. Het opperste gerechtshof heeft besloten dat die kamer van mij is. Ik zal onmiddellijk mijn spullen halen.
(af)

JOKE: Laat mam zomaar over zich heen lopen. Volgens mij is het nu 'Dochters-wil-is-wet'.

DINY: Je probeert mij tegen Olga op te zetten, maar daarvoor ben je bij mij aan het verkeerde adres.

JOKE: Dan ga ik naar pa. Ik wil wel eens horen wat die ervan vindt.

DINY: Jij blijft hier.

OLGA: *(komt weer op met een doos en zet die demonstratief neer voor de deur van de kamer)*

JOKE: Laat mam dat zomaar toe? *(tegen Olga)* Wat ga je doen zus?

OLGA: *(wil de deur open doen, maar die zit op slot)* Wie heeft die deur op slot gedaan? *(loopt naar Joke)* Jij natuurlijk.

JOKE: Ikke? Welnee!

OLGA: Neem je moeder in de maling! Wie anders zou mij zoiets flikken? Hier die sleutel! Nu!

JOKE: Ik heb geen sleutel, eerlijk niet. Hoe durf je trouwens. Ik weet bovendien niet eens dat er een slot in die deur zit. *(loopt naar de deur en rammelt aan de kruk)* Inderdaad, hij zit op slot. Wat gek, wie heeft er nou een slot op een kamerdeur?

OLGA: Wat kan jij slecht toneelspelen! *(aapt Joke na)* Ik weet niet eens dat er een slot op die deur zit. Maak dat de kat wijs! Jij kan beter liegen dan toneelspelen! Mam, zeg haar dat ze mij die sleutel geeft.

JOKE: Die heb ik echt niet, waarom geloof je mij niet?

OLGA: Wat een domme vraag! Jij wilt toch zo graag die kamer hebben en daarom heb je hem op slot gedaan. Je liegt dus dat je barst.

JOKE: Oké, ik zal je bewijzen dat ik de sleutel niet heb. Jij mag de kamer hebben. Mam is er getuige van dat ik dat heb gezegd. Maar ik kan je de sleutel niet geven, om de eenvoudige reden dat ik hem niet heb. Wil je me nu geloven?

DINY: Pa heeft vast de sleutel. Doe maar rustig aan nu, de strijd is gestreden.

OLGA: *(loopt naar Joke en geeft haar een kus)* Dank je wel! *(gaat af om spullen te halen)*

JOKE: Veel plezier met je nieuwe aanwinst.

DINY: Gelukkig, dat liep met een sisser af. Wat kunnen jullie een heisa maken om zoiets onbenulligs. De koffie is ondertussen

denk ik verpietert.

JOKE: Dat zal wel mee vallen. Ik ga snel kijken. Mam kan de anderen alvast wel roepen. *(achter wordt gezongen en klinkt muziek)*

DINY: Hoor nou, daar komen de '2JS' aan. Ze hebben er zo te horen echt zin in vandaag. *(Dirk en Henk komen op. Ze tillen stoelen. Henk heeft een bluetooth box aan. Ze zingen een liedje mee van Jan Smit: 'Als de morgen is gekomen')* Een beetje zachter kan ook wel, straks staan de burenen en de dierenbescherming op de stoep. O nee, wat dom van me, we hebben immers geen burenen.

DIRK: Nee, schat, wij hebben hier van niemand last en niemand die last van ons heeft. Niks geen gezeur en gegluur.

DINY: Ik moet nog aan het idee wennen.

DIRK: *(zet de stoelen neer en loopt naar het raam. Hij zet opnieuw in met het liedje van Jan Smit. Henk start de muziek)*

DINY: *(als het liedje af is)* Prachtig, prachtig, de tranen staan mij bijna in de ogen, maar ik ben blij dat het liedje af is.

DIRK: *(erg uitgelaten)* Maar je moest eens weten hoe... ja hoe zal ik het zeggen....

DINY:...gek je bent. Je bent door het dolle heen.

DIRK: Ja, ik kan wel zingen en dansen van geluk. *(grijpt Diny en maakt een dans met haar door de kamer)* Ik ben zo blij als een kind. Dat wij dit lot uit de loterij hebben gekregen, wie had dat kunnen denken.

HENK: *(ook erg enthousiast)* Ho, wacht even. Dansen zonder muziek kan niet. Daar hebben wij het volgende op gevonden. *(zet de muziek weer aan)*

DIRK: Goed gedaan jochie. We moeten dit op gepaste wijze vieren. 'Maestro, muziek.'

HENK: Dit wordt ons inwijdingsritueel. *(Joke komt op met de koffie, Henk gaat met haar dansen. Dan komt ook Olga op)*

JOKE: *(tegen Olga)* Het is jammer dat er niemand is voor jou. *(op dat moment verschijnt Harry, de postbode, in de tuindeuren. Hij neemt de situatie in zich op. Dan ziet Olga hem staan, loopt naar hem toe en gaat met hem dansen. Harry kan niet dansen en beweegt zich houderig over de dansvloer samen met Olga. Door al het gedraai kan hij zijn evenwicht moeilijk bewaren. Als de muziek stopt en Olga hem los laat, valt hij om)*

DIRK: Ho ho, 'Foxy-foxtrot, met je elastieke benen.' *(ze helpen Harry overeind en slepen hem naar de bank)*

HARRY: Foei foei, wat is er met me gebeurd? Alles draait voor mijn ogen. Alles tuimelt over alles heen. *(hij wil opstaan, maar dat lukt niet)* Nee, Harry, dat gaat niet, dit hakt er in.

DINY: U moet even rustig aan doen, dan bent u zo weer het heertje.

JOKE: Zal ik een glas water voor u halen?

HARRY: Heel graag. *(neemt zijn pet of cap van het hoofd en wist zich het zweet van het hoofd)* Poeh poeh, nou, ik moet zeggen: dat was nog eens een binnenkomertje, jullie zijn me er een stelletje. Mensen, mensen, ik ben buiten adem.

DINY: U danst vast niet vaak....

OLGA: En u bent ook al niet gewend om met dames om te gaan. U hield mij vast alsof ik één of andere enge ziekte onder de leden heb. Dit was dansen op afstand. U hoeft niet bang voor mij te zijn, mij mankeert niets.

HARRY: Dit was een regelrechte overval. Als mijn baas dit zou hebben gezien, dan zwaaide er wat.

OLGA: Ja, als, als, als, maar dat telt niet.

JOKE: Hier, drink maar wat. *(geeft een glas water aan Harry)* Iedereen heeft een zitplaats gevonden, zie ik, dan ga ik met de koffie rond.

DIRK: U bent onze nieuwe postbode begrijp ik.

HARRY: Hoe raadt u dat zo snel? Ja, ik ben uw nieuwe postbode, maar ik voel me als de baas van een zweefmolen.

DIRK: *(geeft Harry de hand)* Dirk Dompeling.

HARRY: *(wil opstaan, maar laat zich snel weer in de stoel vallen)* Harry Bakker.

HENK: Een leuke naam voor een postbode.

HARRY: Jij bent zeker de leukste thuis. Als er nu niet snel iets verandert, vrees ik dat ik hier vandaag moet blijven. Ik voel me als een zandzak. Waar was al die flauwekul voor nodig? Viel er soms iets te vieren?

DIRK: Jazeker, we vierden onze nieuwe aankoop. Ons kasteel aan het meer. Ons paradijs.

HARRY: Juist ja. Het is mooi dat een mens zichzelf wat kan kietelen, dan kan hij tenminste lachen wanneer hij maar wil. En in jullie geval is dat zeker meegenomen, want hier valt weinig te lachen, volgens mij.

JOKE: *(niemand gaat in op die opmerking)* Wilt u misschien ook een kopje koffie, meneer Bakker?

HARRY: Vooruit maar. Ik heb daar ook wel eventjes tijd voor. Ik kan in deze toestand toch geen letter lezen, ook al is die zo groot als een koe. En fietsen is al helemaal uitgesloten. Ik zou zo het meer in fietsen.

JOKE: Alstublieft, koffie met een stuk koek, dat hebt u wel verdiend.

HARRY: En niet zo'n klein stuk ...het lijkt wel alsof er iemand jarig is.

DIRK: Dat is allemaal ter ere van ons nieuwe huis.

HARRY: Juist ja, dus jullie durfden het aan. Nou ja, we leven in een vrij land.

DIRK: Zo veel durf was er niet voor nodig, dacht ik. Waar in vredesnaam vind je zo'n huis op zo'n plek. Nergens toch?

DINY: Zo te horen is het huis uw smaak niet.

HARRY: Het is hier hartstikke mooi, dat zal ik niet tegenspreken....

HENK: Iemand die niet ziet hoe mooi het hier is moet wel poep in z'n ogen hebben. Wie van de natuur houdt, kan zich geen mooiere plek wensen. En voor wie voor een dubbeltje op de eerste rang wil zitten ook. Het is toch niet te geloven. Tweehonderdduizend euro!

DINY: Ja, alles goed en wel, maar dat hoeft niet iedereen te weten, joh.

HARRY: (*verslikt zich in de koffie*) Tweehonderdduizend, en dat vind jij een koopje?

HENK: Dat is toch geen geld.

HARRY: Wat de één een schijntje vindt, is voor de ander een enorme smak geld. Als ik heel eerlijk ben, moet ik helaas toegeven dat ik nog wel eens een jaartje met minder genoeg moet nemen. En wat ieder met zijn geld doet, moet hij zelf weten. Als je het in de sloot wil gooien, moet je dat doen, we leven in een vrij land.

DINY: (*onrustig*) Wilt u beweren dat er iets niet in orde is met het huis?

HARRY: Aan het huis mankeert niets, nee.

HENK: Maar ik heb u door. U zou het huis graag zélf willen hebben, en nog geld verkrijgen ook. U wil voor een stuiver op de eerste rang. U draait elke stuiver eerst nog maar eens om voordat u hem uitgeeft.

HARRY: O nee, ik mag graag wat handelen, maar....

DINY: Maar wat is er dan mis met het huis, u draait om iets heen als een kat om de hete brij. Voor de draad ermee, laat ons niet langer in het ongewisse. U houdt iets achter.

DIRK: Iets achter houden?

DINY: Ja, wat kan het anders zijn, ik voel dat soort dingen. Toe, vertel ons nu maar snel wat er aan de hand is.

HARRY: Nee, nee, daar komt niets van in, ik wil niet de onheilsprofeet zijn. Goed, ik moest het maar weer eens proberen. Ik geloof dat de zaak hierboven weer in orde is. (*wijst naar zijn hoofd*) Ja, het gaat wel weer. Nou, mensen, bedankt voor de koffie. O, ik heb mijn koek nog niet op. Als jullie het niet erg vinden, neem ik die mee voor onderweg. (*doet de koek in*

een grote rode zakdoek) Ik heb er nu geen trek in, dat begrijpt u misschien wel, maar ik vind het zonde om het laten lopen.

DINY: U kunt het niet maken weg te gaan zonder te vertellen wat er nu precies aan de hand is. Vertel op, nu.

HENK: Jullie moeten je niet van de wijs laten brengen door meneer Bakker. Hij is een beetje van slag, dat kan je toch zo wel zien.

HARRY: Ik kan jullie niets meer vertellen, een soort beroepsgeheim, ik heb een strenge zwijgplicht, zal ik maar zeggen. Als er dan verder niets van jullie dienst is, dan ga ik maar weer eens. Tot ziens!

HENK: Van dienst zijn? Waarvoor kunnen we bij u nog meer terecht?

HARRY: U kunt bij mij voor van alles en nog wat terecht. Het is goed dat u dat weet, je weet maar nooit waar het goed voor is.

HENK: Juist, u snabbelt er wat bij. Hebt u zo'n grote huishouding dat u van uw loon niet kan rondkomen?

HARRY: Ik heb helemaal geen huishouding, maar daarom mag een mens er toch wel wat bijverdienen. Bovendien is handelen een soort van avontuur, en ik ben een avontuurlijk typ.

DINY: Dus, dat is ook een soort van beroepsgeheim. Brengt u uzelf daarmee niet in de problemen?

HARRY: Nee hoor, dat valt reuze mee. In zo'n dorp loop je niet zo gauw tegen de lamp. Bovendien, als ik een klusje of een leuk handeltje heb, dan ontsla ik mijzelf altijd even, dan draai ik mijn pet om. Kijk, zo. *(draait de pet of cap een halve slag, de klep naar achteren)* En als ik dan weer in dienst treed, zet ik de pet weer goed. Zo! Ja, je moet de dingen goed van elkaar scheiden.

DIRK: En hebben we een goede koop gedaan met dit huis?

HARRY: Daar laat ik mij niet over uit!

JOKE: Zou je 'm niet?

DINY: Ik krijg wat van die man. *(Harry zoekt ondertussen in zijn tas en haalt er een paar brieven uit. Hij loopt naar de deur van het kamertje dat op slot zit en schuift de brieven onder de deur door. Hij neemt daar alle tijd voor. De anderen kijken verbaasd toe, maar niemand durft iets te zeggen. Als Harry bijna bij de tuindeuren is, neemt Dirk het woord)*

DIRK: Wacht eens even, vriend, wat heeft dit te betekenen?

HENK: Wat heb ik jullie gezegd, die man is helemaal van slag.

DINY: Wat heeft dat allemaal te betekenen?

HARRY: Ik bezorg brieven. Is dat zo raar voor een postbode?

DIRK: Maar, mijn beste man, u bent helemaal in de war. U verstopt onze post. Het moet verdorie toch niet veel gekker meer worden. U had het ons ook wel kunnen overhandigen.